

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 015411 15 Uvp
Banja Luka, 14.03.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi E.A. iz B.L., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 16-03/4-1-6-561-13/13 od 14.10.2014. godine tuženog Ministarstva ..., u predmetu nastavljanja isplate invalidnine, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 015411 14 U od 06.06.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.03.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja Grada B.L. broj 06-561-6/2013 od 22.05.2013. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za nastavak isplate invalidnine u skladu sa rješenjem Republičkog komiteta za pitanje boraca i vojnih invalida SRBiH broj II-02/2-560-268/88 od 28.06.1988. godine.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je pravilno postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 22.05.2013. godine, budući da se odredba člana 8. stava 1. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno - otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 134/11, 9/12 i 40/12 - u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca), koja propisuje da lice koje je steklo status mirnodopskog vojnog invalida po propisima bivše SFRJ zadržava taj status i koristi prava u skladu sa ovim zakonom, ne može posmatrati odvojeno od odredbe člana 83. stav 2. istog zakona koja propisuje da pravo iz koga proističu povremena primanja i naknade po ovom zakonu zastarijeva za pet godina od dana dospelosti najstarijeg pojedinog potraživanja poslije koga nije vršena isplata. Ovo stoga što odredba člana 129. stav 1. Zakona o pravima boraca propisuje da lice koje je steklo pravo na mjesečno primanje po propisima bivše SFRJ i koristilo ga u Federaciji BiH ili u nekoj od država u okruženju, može nastaviti da koristi pravo pod opštim uslovima iz člana 14. i 15. ovog zakona i dodatnim uslovima: tačka a) da nije došlo do zastare samog prava, što se u slučaju tužioca dogodilo. Naime, iz uvjerenja prvostepenog organa broj 06-56-sl./2012 od 10.05.2012. godine proizilazi da tužiocu počev od 01.11.2003. godine, kada je uspostavljen jedinstveni informacioni sistem, nisu isplaćivani iznosi invalidnine, a kako je on zahtjev za nastavak isplate podnio dana 03.05.2012. godine, znači nakon proteka petogodišnjeg roka iz člana 83. stav 2. Zakona o pravima boraca, proizilazi da je kod njega došlo do zastare samog prava, pa je zahtjev tužioca pravilno odbijen.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Ističe da mu je rješenjem Republičkog SRBiH broj II-02/2-560-268/88 od 28.06.1988. godine utvrđena invalidnost i priznato pravo na status mirnodopskog vojnog invalida i mjesečnu invalidninu, koja isplata nije vršena tokom ratnih dešavanja kada je tužilac napustio BiH. Iz tih razloga on se dana 03.05.2012. godine obratio tuženom sa zahtjevom za nastavak isplate invalidnine, pozivajući se na član 8. stav 1. Zakona o pravima boraca koji citira, smatrajući da ispunjava uslove propisane tom odredbom. Međutim, prvostepeni organ njegov zahtjev odbija gubeći iz vida činjenicu da rješenje Republičkog SRBiH broj II-02/2-560-268/88 od 28.06.1988. godine, kojim je tužiocu priznato svojstvo mirnodopskog vojnog invalida i pravo na invalidninu, nije stavljeno van snage i da po istom samo treba nastaviti isplatu invalidnine, bez pozivanja na zastaru prava „koja ne postoji u zakonu“, jer tužilac nije tražio isplatu neisplaćenih mjesečnih novčanih primanja koja su zastarila, nego samo nastavak isplate po ranijem rješenju koje ima pravnu snagu. Zbog navedenog predlaže da sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine, te predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi u odgovoru na zahtjev ističe da su svi navodi tužioca već ocijenjeni kao neosnovani od strane tuženog osporenim aktom, te od strane suda pobijanom presudom koja je zakonita, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev, po odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba protiv osporenog akta od 14.10.2014. godine kao neosnovana, za što su dati valjani razlozi zasnovani na pravilnom tumačenju materijalnog prava. Tužilac se u tužbi, te ponovo u zahtjevu poziva samo na odredbu člana 8. stav 1. Zakona o pravima boraca koja propisuje da lice koje je steklo status mirnodopskog vojnog invalida po propisima bivše SFRJ zadržava taj status i koristi prava u skladu sa ovim zakonom, a gubi iz vida da taj zakon u članu 129. stav 1. propisuje da lice koje je steklo pravo na mjesečno primanje po propisima bivše SFRJ može nastaviti da ga koristi pod opštim uslovima iz člana 14. i 15. ovog zakona i dodatnim uslovima: a) da nije došlo do zastare samog prava i b) da ima prebivalište u Republici Srpskoj. Dakle, važeći Zakon o pravima boraca koji se primjenjuje na zahtjev tužioca za nastavak korišćenja prava mirnodopskog vojnog invalida, koji je podnesen 03.05.2012. godine, između ostalog, kao dodatni uslov koji je od značaja za tužioca propisuje ovaj da nije došlo do zastare samog prava, a zastara samog prava za koju tužilac tvrdi da ne postoji u zakonu ustanovljena je članom 83. stav 2. Zakona o pravima boraca. Konkretno, ta odredba propisuje da pravo iz koga proističu povremena primanja i naknade po ovom zakonu zastarijeva za pet godina od dana dospelosti najstarijeg pojedinog potraživanja poslije koga nije vršena isplata.

Kada se ima u vidu nesporna činjenica da je prvostepeni organ iz svojih službenih evidencija pribavio uvjerenje broj 06-56-sl./2012 od 10.05.2012. godine iz kojeg proizilazi da tužiocu od 01.11.2003. godine (kada je uspostavljen jedinstveni informacioni sistem) nije isplaćivana lična invalidnina, a tužilac to ne spori i tvrdi da isplata nije vršena od početka rata u BiH, onda je sasvim jasno da je od dospelosti najstarijeg pojedinog potraživanja do podnošenja zahtjeva 03.05.2012. godine proteklo znatno više od pet godina, što znači da je njegovo pravo zastarjelo u smislu člana 83. stav 2. Zakona o pravima boraca i da stoga ne može nastaviti da ga koristi, kako su to pravilno zaključili tuženi i njegov prvostepeni organ.

Obzirom da je sve ove pravilne razloge tuženog iz osporenog akta podržao nižestepeni sud pobijanom presudom, proizilazi da nisu ostvareni razlozi njene nezakonitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić